

Tisztelt Ünnepi Ülés!

A dévaványaiak közelmúltban megtartott világtalálkozójára készült el egy nagyon értékes alkotás, Dévaványa történelmi címere. A címert aprólékos műgonddal, nagy szakmai tudással és a szülőföld, a magyar haza, Dévaványa iránti szeretettel készítette a Sydneyben élő Berczi Lajos, és ajándékozta feleségével Zsuzsanna Asszonnyal együtt Dévaványának.

Berczi Lajos Benedek 1938. március 21-én Dévaványán Berczi Lajos gazdálkodó és Séllei Irén házasságából született. Gyermekkorában apja mellett szerette meg a mezőgazdasági gépeket, érdeklődött a gépészet, a villanszerelés, a fémmegmunkálás iránt. Elemi iskoláit Dévaványán végezte, majd Szolnokon tanulta ki a villanszerelő szakmát. Szinte minden gépjárműre – a repülőgépen kívül – vezetői engedélyt szerzett, amint azt tehette.

Első és utolsó magyar munkahelye a Tiszántúli Áramszolgáltató Vállalat volt. Munka mellett fiatalemberként nagyon sok magánépítkezésen és cégnél is segített az elektromos szerelésekben. Hobbyból foglalkozott a mozigépészettel is. Elsősorban a korához képest idősebb emberekkel barátkozott, tőlük tanult szakmailag és emberileg egyaránt. Segítőképz, jó kapcsolatteremtő képességű fiatalként emlékeznek rá az őt még Dévaványáról ismerők.

1957 januárjában budapesti barátja példáját követve az ő szülei segítségével hagyta el az országot. A családot a szándékába nem avatta be. Güssingből írt először levelet, így tudták meg az itthoniak, hogy sok más sorstársát követve Lajos is disszidált. Ausztriába a Klagenfurti táborba került, ahol munkát is kapott. Annak ellenére, hogy többször is lehetősége lett volna az USA-ba történő kivándorlásra, nem ment, az volt a szándéka, ha itthon rendeződnek a dolgok, hazajön.

Az itthoni hírek viszont nem a hazatérésre motiválták. Ausztriából néhány hónap után Hollandiába ment, ahol a szakmájában az állami villamos műveknél tudott elhelyezkedni. Munkája mellett segítkezett egy idős holland rézművesnek, aki mellett kitanulta a szakmát, mestervizsgát is tett.

Hollandiában ismerkedett meg feleségével, a szomszédos Kisújszállásról származó Szüle Zsuzsannával. 1960-ban kötöttek házasságot. Amszterdamban laktak 1964-ig. Ebben az esztendőben döntöttek úgy, hogy a nagyobb lehetőségeket kínáló Ausztráliába települnek át. Egyetlen gyermekük, Szuzett már ott született.

Sydneyben rézműves műhelyt nyitott, ahol eleinte feleségével kettesben dolgoztak. Emléktárgyakat, dísz tárgyakat készítettek. A munkájukra egyre nagyobb igény volt, kiemelkedő megrendeléseket kapott, pl. Erzsébet királynő részére ausztráliai látogatása alkalmából a kormány vele készíttetett ajándékot, aminek a hatására a királynő komplett konyhafelszerelést rendelt tőle.

A kétszemélyes vállalkozás folyamatosan 10-15 főre nőtt és épületbádogos, díszítőlakatos munkákat is vállaltak. Az Ausztrál parlament Canberrában álló épületét is a Berczi cég rézműves munkái fedik, illetve díszítik. A dísz tárgyaival Kínában, Japánban, Új-Zélandon és az Amerikai Egyesült Államokban rendezett kiállításokon rendszeresen szerepel. Újabban régi dísz tárgyak, pl.: csillárok restaurálásával is foglalkozik.

Az óhazával élő kapcsolata volt és van ma is, nővére Vaszkó Vincéné Irénke néni közvetítésével, és közvetlenül is, eleinte levelekkel, telefonon, újabban e-mail-en értesíti az itteni ismerőseit az Őt és az Ausztráliában élő magyar ismerőseit érintő történésekről. Figyelemmel kíséri az itthoni eseményeket, a távolság ellenére lélekben együtt él ma is velünk.

A városi könyvtár számára már 2003 nyarán készített és ajándékozott egy Ladányi portrét réz domborításból, megemlékezve a vele közel egyidős költőről.

A város történelmi címerének az elkészítése évek óta tervei között szerepelt. Közel egy éve már dolgozott is rajta annak érdekében, hogy a 2009-ben rendezendő Dévaványaiak IV. Világtalálkozójáig a mű megalkotásra kerüljön és hazaérjen.

Tervei valóra váltak, hiszen a világtalálkozó egyik jelentős és felemelő eseménye volt a messziről jött címer bemutatása. Gyönyörködhetek benne a találkozó résztvevői.

Most korábbi döntésünknek megfelelően a városháza dísztermében, a köztársasági címer alá végleges, méltó helyére került a címer, hogy jelképrendszerünkben az őt megillető helyet elfoglalja.